

HELGA RUEBSAMEN

Het lied en de waarheid

deel 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Elke dag, zodra de zon onderging, klommen langs de muren van onze waranda kleine hagedissen omhoog.

‘Daar zijn de tjtjaks al.’

De nachtmensen staken de lampen aan, in de kamers en op de waranda. De theemevrouwen namen afscheid en gingen naar huis. De dag was voorbij, de nacht begon.

Mijn moeder liep mee met de visite tot onder de waringin en wuifde de bezoeksters en hun kinderen na. Ik stond op de waranda en luisterde naar de geluiden die van de Lembangweg kwamen. Ik kon horen dat de auto's naar boven reden, de berg op, waar de zon al in de vulkaan lag te slapen. Of dat ze naar beneden gingen, naar Bandoeng, de stad waar de diertuin was en de kliniek van mijn vader. Er was vaak feest in de stad, dan reden de auto's sneller.

Mijn moeder kwam terug; ik hoorde haar zingen voordat ik haar zag. Ze haastte zich niet, ze slenterde en stond af en toe stil, zodat de lichte vlek, die zij in het donker was, maar heel langzaam groter werd. Als het eenmaal zover was dat ik meer van haar kon onderscheiden

dan de kleur van haar jurk, dan zag ik ook haar witblonde krulletjes en zelfs haar lichte ogen. Ze was dan al zo dichtbij dat ze mij kon aanraken.

‘Ziezo, de waranda is weer voor ons alleen,’ zei mammi. Ze strekte zich uit op de sofa en wenkte mij. ‘Al dat bezoek,’ zuchtte ze, ‘en nooit eens iemand met wie je kunt praten.’

De tjitjaks hadden hun plaats gevonden. Ze waren aan het plafond verstart tot versierselen van hout. Maar met bliksemsnelle uitschieters maakten ze alle insecten buit die in hun nabijheid verzeilden.

In de kamers en op de waranda brandden de lampen, zodat de nacht niet boven op ons kon vallen.

De nacht maakte dat er geen verschil meer was tussen binnen en buiten. Koelte en duisternis waren ’s nachts overal. Iedereen was veilig, mens, dier en plant, onder een donkere koepel zo groot als de wereld.

Wanneer de lucht, de aarde en het water dezelfde donkere tint hadden gekregen, kwam de tokeh. Iedere nacht wachtte ik op de tokeh. Hij was de grote broer van de tjitjaks. Ik hoefde pas naar bed als de eerste tokeh zich had laten horen.

Alle andere nachtdieren waren er dan al: vliegende honden, krekels, brulkickers. Hun luidruchtig concert was in volle gang.

De tokeh liet zich zelden zien, maar hij riep om de zoveel tijd luid zijn eigen naam, zodat wij en andere tokeh's wisten dat hij er was. Hoe vaker de tokeh riep, des te meer geluk hij bracht. Iedereen kon hem verstaan, ook wij. Zodra de tokeh begon, hielden wij op met praten. Zachtjes telden wij mee. Een... twee... drie, het duurde lang.

Zou er nog wel een volgende roep komen? Ja, nog een. Snel verder, vier, vijf, zes, zeven. Dan werd het hoe langer hoe spannender, omdat bij negen keer het geluk zou gaan stromen. Riep de tokeh twaalf keer, dan kregen wij een lang leven, veel dappere zonen, een bekoorlijke dochter en een onmetelijk fortuin.

Mijn moeder vertelde later dat de tokeh in de nacht voordat wij naar Europa vertrokken, dertien keer had geroepen.

Als de tokeh een paar keer had geroepen, als bijna niemand meer sprak op de waranda, werd ik naar mijn kamer gebracht.

Voor mij begon 's nachts een ander leven. Zodra de zon was ondergegaan, hoefde ik niet

meer te onthouden wat er overdag was gebeurd, de nacht wiste de harde en witte dingen uit zoals de spons op het zwarte schoolbord van mijn moeder haar krijtletters uitwiste.

's Nachts kon ik zeggen en doen wat ik wilde. Ik hoefde het alleen maar te zien in mijn hoofd en het gebeurde al. Als ik uit bed wilde, naar buiten toe om de maan te zien, dan werd ik meteen uit mijn bed getild en op de arm meegenomen. De nachtmensen liefkoosden mij, lachten altijd en vroegen niets.

Van de nachtmensen kreeg ik roze siroop zoveel als ik wilde en zachte groene en roze kleefkoek erbij. Overal mocht ik aankomen. Overal mocht ik naar kijken.

Als ik iets zei, kirden ze vrolijk of klakten ze bewonderend met hun tong. Ze vroegen mij nooit iets, maar ze gaven wel altijd antwoord. Wij spraken honderduit, de nachtmensen en ik, of we elkaar nu woord voor woord verston- den of niet.

Nachtmensen droegen namen van het werk dat ze overdag deden, baboe, kokki, djait, djongos, kebon. Ze hadden ook nog wel andere namen, die zangerig klonken; die kende ik ook.

Die hoefde ik nooit hardop te zeggen. Als ik

die alleen maar dacht, dan kwamen de nachtmensen al. Overdag was alles anders.

De ochtenden dienden zich aan, de donkere nachtkoepel werd eerst doorschijnend en dun en dan kwamen er scheuren in, om het licht door te laten. Soms ging het traag, soms zo snel dat je het niet eens met je ogen kon volgen.

Als ik nog buiten was, terwijl het om mij heen hoe langer hoe witter werd, dan holde ik terug naar mijn kamer en wachtte in bed op de dag. Zodra het helemaal licht was, kwamen de goden terug, die in de nacht op stap waren gegaan. Mensen op schilderijen en foto's mochten 's nachts vrijelijk ronddwalen, maar ook zij moesten bij het krieken van de dag weer in de lijst op hun plaats staan.

Ik probeerde ijverig om al die namen uit mijn hoofd te leren, van de goden en van de mensen die bij ons hoorden.

Er was een god, zonder naam, die van oma Helena was. Hij had haar hierheen gebracht, want hij waakte over huwelijken en geboorten.

Mijn moeder en mijn tante waren hier geboren, onder het toeziend en alziend oog van deze ene god. Zij waren ervan overtuigd dat zij in Nederlands-Indië thuishoorden, omdat deze

god dit zo voor hen had bestemd.

Maar deze god had met zijn paapse laksheid toch toegestaan dat oma Helena, hun moeder, met een rondreizende kunstschilder naar Engeland was vertrokken om daar voorgoed met hem te blijven. Gelukkig werden mijn moeder en mijn tante gekoesterd en opgevoed door Poppy, de nieuwe vrouw van opa Bali; zij waren niet eenzaam achtergebleven. Poppy had hun andere goden leren kennen, die het er ook goed afbrachten, misschien beter dan die ene, met al zijn beschermheiligen erbij. Deze ene god verkeerde voortaan bij ons thuis op voet van gelijkheid met de andere goden, die ouder waren en inheems.

Wij staken regelmatig kaarsen aan voor het beeld van Maria, terwijl wij bloemblaadjes strooiden rond de voeten van Boeddha. Maria stond op hetzelfde tafeltje als waar hij zat te glimlachen, een stukje verderop. De dikke barnstenen boeddha zat met zijn gezicht naar de deur toe om het onheil buiten te houden.

In de hal prijkte in vol ornaat de god Visjnoe, die tussen de vleugels zat van de langbenige vogel Garoeda, die weer boven op een schildpad stond, het symbool van de tijd.

Garoeda was een reusachtige mensvogel.

Behalve geweldige vleugels en een grote gevederde staart bezat hij ook nog een paar mensenbenen met vogelklauwen eraan, en hij had mensenarmen en -handen, waarin hij de voeten van Visjnoe hield. Garoeda was het rijdier van Visjnoe: hij bracht de god overal heen.

Ik vroeg of wij ook door Garoeda waren gebracht.

‘Nee, dat hoefde hij niet, wij zijn hier geboren.’

Garoeda was de grote geluksvogel. Hij had een fier en vrolijk gezicht en spitse, vlijmscherpe tanden.

Vaak klom ik op een bankje om erbij te kunnen en stak, zonder dat iemand het zag, mijn pink in zijn snavel om zijn geweldige, hoekige tanden te voelen. Iedere keer probeerde ik hoe lang ik het kon volhouden, hoe lang ik het durfde. Pas als er rode putjes in mijn pink waren verschenen, was ik tevreden.

Soms, als de zon er nog niet eens was en de ochtend nog wit, haalde mijn moeder mij al uit bed.

Zij kleetde me aan. Ik kreeg sokken aan en schoenen met knoopjes, die ik haatte en die ik zodra ik de kans schoon zag, uittrok, en de sok-

ken erbij. Het was oneerlijk verdeeld in de wereld: de meeste mensen die ik kende, mochten altijd op blote voeten lopen. Bij uitzondering liepen ze weleens op lichte sandalen, die ze bij het minste of geringste zo konden uitschoppen. Waarom moest ik zulke knellende dingen aan?

‘Als papa het ziet, dat je op je blote voetjes loopt, wordt hij verdrietig, het schijnt heel gevaarlijk te zijn, blote voeten. Je mag het niet doen, het is vies en gevaarlijk.’

De schoenen, de sokken, het aantrekken en erop lopen, iedere ochtend een straf, terwijl ik nog niets had gedaan.

‘Waarom mag zij wel en ik niet?’ vroeg ik en ik wees, hoewel ik van mijn moeder niet wijzen mocht, op baboe Susila die als zij mij aankleedde, de schoenen altijd vergat.

‘Susi mag ook niet, maar zij vergeet haar schoenen aan te doen, omdat zij zoveel aan haar hoofd heeft, veel meer dan ik,’ zei mam-mie. ‘Ik heb niets aan mijn hoofd, ik hoef jou alleen maar zo mooi aan te kleden dat iedereen zegt: kijk, daar gaat het mooiste meisje van de wereld.’

Mijn moeder wilde dat ik eruitzag als een pop. Zij frunnikte net zolang aan mij tot ik leek op de poppen waarmee ik niet speelde. Maar

met de kleren wilde het niet lukken en met mijn haar nog minder.

Hoezeer zij ook haar best deed, hoeveel knuffels en kneepjes ze mij ook gaf als ze me aankleedde, ik werd nooit mooi genoeg naar haar zin. Ze werd er moedeloos van. Op het laatst gedroeg zij zich bijna ruw, terwijl ze vruchteloos probeerde mijn haar te fatsoeneren.

‘Het lijkt wel een ragebol, dit is een ramp, een broedplaats voor ongedierte, ik zal een stalen hondenkam moeten kopen, wat moet dit worden? Waar komt dit in ’s hemelsnaam vandaan?’ hoorde ik haar fluisteren.

‘Afknippen? Afknippen, mammie?’

Hierover had ik wel horen praten; van kinderen die luizen hadden, moesten ook de haren helemaal worden afgeknipt. Zo’n kind had ik weleens gezien, op de arm van zijn moeder, in de slendang. Onder het stoppelige, blote vel van het kleine hoofd klopten blauwe wormen. Ik beefde als ik eraan dacht.

‘We kunnen het weleens proberen. Maar of het ook helpt? Misschien wordt het alleen nog maar erger.’

Ik werd er even bedroefd van als zij. Het zou nooit iets worden met mij.